

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1113/2015
25.06.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиље Т.Е. из Б., чији је пуномоћник М.П., адвокат из Б., против тужене А.Б. из Б., чији је пуномоћник П.Ј., адвокат из Б., ради поништаја решења и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1178/14 од 10.02.2015. године, у седници одржаној 25.06.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1178/14 од 10.02.2015. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду, ставом првим изреке, укинута је пресуда Основног суда у Бору П1 41/12 од 05.10.2012. године, исправљена решењем истог суда П1 41/12 од 10.02.2014. године. Ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев тужиље па је поништено као незаконито решење тужене бр. 813 од 20.05.2008. године којим је тужилји отказан уговор о раду бр. 795 од 19.07.2005. године и анекс уговора о раду бр. 119/1 од 24.01.2006. године и обавезана тужена да тужилју врати на рад. Ставом трећим изреке одбачена је тужба тужиље у делу тужбеног захтева којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име накнаде штете због незаконитог отказа исплати износе минималне зараде за период од 26.07.2008. године до дана враћања на рад, све са законском затезном каматом на сваки месечни износ од последњег дана у наредном месецу за претходни месец до коначне исплате. Ставом четвртим изреке одбачен је као недозвољен поднесак тужиље од 13.08.2014. године. Ставом петим изреке обавезана је тужена да тужилји накнади трошкове првостепеног поступка у износу од 144.000,00 динара. Ставом петим изреке обавезана је тужена да тужилји на име накнаде трошкова поступка по жалби исплати износ од 84.250,00 динара. Ставом шестим изреке одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, става трећег и четвртог изреке, тужилја је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), који се примењује на основу члана 506. став 2. истог закона, у вези чл. 13. и 23. став 1. и 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/2014) и нашао да ревизија тужиље није дозвољена.

Према члану 13. став 2. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“, број 55/2014), којом је измењена одредба члана 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Прелазном одредбом члана 23. став 1. Закона о изменама и допунама ЗПП прописано је да поступак који је започет по Закону о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...), а није окончан пре ступања на снагу овог закона, спровешће се по одредбама овог закона. Према ставу 3. истог члана ревизија је дозвољена у свим поступцима у којима вредности спора побијаног дела прелазе динарску противвредност од 40.000 евра, односно 100.000 евра у привредним споровима по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона.

У конкретном спору, тужба ради поништаја одлуке поднета је 10.09.2008. године. У тужби, као ни до окончања поступка пред првостепеним судом није означена вредност предмета спора. Пресудом Апелационог суда у Београду од 01.02.2012. године укинута је првостепена пресуда и предмет враћен првостепеном суду на поновни поступак. Поднеском од 13.08.2014. године тужиља је преиначила тужбу истицањем захтева за накнаду материјалне штете због неостварене зараде за период од 26.07.2008. године до враћања на рад, потражујући минималне износе зараде. Захтев није прецизирала и није определила обим и висину накнаде штете, већ је само паушално тражила исплату минималне зараде. Побижана другостепена пресуда донета је 10.02.2015. године.

Ревизијом се побија другостепена пресуда у делу којим је одбачена тужба тужиље за исплату минималне зараде. Како се овај захтев односи на потраживање у новцу, дозвољеност ревизије се цени према вредности предмета спора. Међутим, вредност предмета спора није означена, нити се она може утврдити на основу судске таксе, јер судска такса на тужбу и одлуку није одређена, нити је наплаћена, па је ревизија тужиље недозвољена.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић,с.р.**